

◇ پرده نقره‌ای

افخمی و روستایی پشت دوربین سینما!

شورای پروانه فیلمسازی در جلسه اخیر با ساخت ۶ فیلم جدید از فیلمسازی مانند سعید روستایی و بهروز افخمی موافقت کرد. به گزارش ایلنا، فیلم‌های «آرام‌بخش» به‌کارگردانی سعیدزمانیان، «زن و بچه» به‌کارگردانی ونویسندگی سعید روستایی، «دکتر فون گویر» به‌کارگردانی ونویسندگی بهروز افخمی، «این یک فیلم نیست» به کارگردانی و نویسندگی مصطفی کوشکی، «قرل» به کارگردانی حسن میرزامحمدی و «سالن چهار» به‌کارگردانی حسین ترک‌جوش موافقت شورای پروانه فیلمسازی سینمایی را اخذ کردند و به زودی جلوی دوربین خواهندرفت.

◇ جعبه جادو

تولید سریال‌های «حضرت معصومه (س)» و «پوریای ولی»

سریال‌های «حضرت معصومه (س)» و «پوریای ولی» به زودی وارد مرحله تولید خواهند شد. به گزارش ایسنا؛ مهدی نقویان، رئیس مرکز سیما فیلم گفت که مجموعه‌های تلویزیونی «حضرت معصومه (س)» و «پوریای ولی» جدی‌ترین آثار ویژه الف هستند که به‌زودی وارد مرحله پیش‌تولید خواهند شد و امیدواریم که به‌زودی مرحله تولید آن‌ها نیز آغاز شود. رئیس مرکز سیمافیلم هم چنین درباره تولید مجموعه‌های الف ویژه گفت که در حال حاضر هم‌زمان دو مجموعه «سلمان فارسی» و «موسی کلیم‌الله» نیز مراحل تولید را می‌گذرانند و تلویزیون در تلاش است که تولید آثار الف ویژه را بیشترکند.

◇ صحنه

«شهر بازی» نوید محمدزاده

نوید محمدزاده، بازیگر سرشناس و تحسین‌شده سینمای ایران به نظر می‌رسد می‌خواهد در زمینه کارگردانی تئاتر نیز ذوق‌آزمایی کند. به گزارش هنرآنلاین؛ نوید محمدزاده به زودی کارگردانی تئاتر را با نمایش «شهر بازی» شروع خواهد کرد. این نمایش با طراخی، کارگردانی و بازی نوید محمدزاده از ۱۸ آذر روی صحنه خواهدرفت. «شهر بازی» اولین تجربه کارگردانی نوید محمدزاده همه روزه ساعت ۱۹ در مجموعه تئاتر لیخند روی صحنه خواهد رفت. مریم حسینی، حدیث نظری، کوشان همتی، سجاد اسیوند، سینا فاتحی و نوید محمدزاده بازیگران این اثر نمایشی هستند. فرشته حسینی هم به‌عنوان طراح لباس در این پروژه حضور دارد.

◇ موسیقی

کنسرت پیانیست فرانسوی در ایران

ریچارد کلایدرمن، پیانیست شناخته‌شده فرانسوی در کنسرتی در کانادا وعده برگزاری یک کنسرت را در ایران داد. به گزارش ایرنا، در کنسرت ۶ هزار نفره ریچارد کلایدرمن در کانادا که توسط تهیه‌کننده ایرانی برگزار شد، این هنرمند سرشناس وعده سفر به ایران و برگزاری چند تور ویژه را داد. این خبر رامیلاد ماهان رادمیرعامل کمیانی «لیما رودرکز» داده که تهیه‌کننده تور ریچارد کلایدرمن با شعار «لحظات عاشقانه» در دو شهر کانادا بوده است. این تهیه‌کننده با اشاره به آغاز روند صدور مجوز ریچارد کلایدرمن برای برگزاری کنسرت در ایران، از انتشار جزئیات این خبر پس از صدور مجوزهای لازم برای اجرا در اواخر امسال خبر داد. اتفاقی که اگر روی دهد، می‌تواند زمینه‌ساز حضور بسیاری از چهره‌های سرشناس موسیقی جهان در ایران در دولت جدید باشد. گفتنی است که کلایدرمن در سال ۱۳۹۷ نیز در ایران حضور یافته و کنسرتی را در تالار وزارت کشور برگزار کرده بود.

اخبار خوشحال‌کننده محسن یگانه برای هوادارانش

محسن یگانه در کنسرت اخیرش در تهران از یک رکورد شکنی و انتشار دو قطعه جدید خبر داد. به گزارش تسنیم؛ محسن یگانه ضمن اشاره به این که یکی از قطعاتش به نام «بهت قول میدم» از رکورد خیره‌کننده ۲۳ میلیون بازدید در یوتیوب عبور کرده، خطاب به هوادارانش اخبار خوشحال‌کننده‌ای را اعلام کرد. به‌گفته محسن یگانه؛ در هفته آینده شاهد دو قطعه جدید از این خواننده خواهیم بود.

◇ گالری

نوزدهمین سالگرد مرتضی ممیز

نوزدهمین سالگرد مرتضی ممیز، هنرمند فقید طراح گرافیک در خانه هنرمندان برگزار می‌شود. به گزارش مهر، بنیاد ممیز نوزدهمین سالگرد هنرمند فقید مرتضی ممیز را با برگزاری یک رویداد ویژه گرامی می‌دارد. این رویداد روز جمعه نهم آذر ساعت ۱۷ در مراسمی در خانه هنرمندان ایران افتتاح خواهد شد. هم‌زمان با این مراسم نمایشگاهی متشکل از سه بخش شامل «گزیده پوستره‌های آ‌ن لوکزک از فرانسه»، «آشنایی دیرینه، دیداری تازه» گزیده پوسترها و تایپ‌فیس‌ها از طراحان ارمنستان» و «تصویرسازی‌های استاد ممیز برای مجله رودکی» در معرض دید عموم قرار خواهد گرفت. این نمایشگاه‌ها از ۱۶ تا ۹ آذر دایر خواهند بود.

◇ ادبیات

قزاق‌ها مجید می‌خوانند!

فارابی در آلمانی- بزرگ‌ترین شهر قزاقستان و پایتخت پیشین آن- این کتاب را به زبان قزاقی ترجمه و منتشر کرده‌اند. «قصه‌های مجید» مجموعه داستانی است به قلم هوشنگ مرادی کرمانی که در پنج جلد به چاپ رسیده و ماجراهای پسرکی حراف و در عین حال شیرین‌سخن را روایت می‌کند که به خاطر از دست دادن پدر و مادرش، با مادر بزرگش زندگی می‌کند. نخستین چاپ این اثر که بعدها بر اساس آن مجموعه‌ای تلویزیونی نیز به‌کارگردانی کیومرث پوراحمد ساخته شده، در سال ۱۳۵۳ انجام شده‌است.

آسیب‌شناسی یک معضل چند ده ساله در سینمای ایران، تعدد جشنواره‌ها

جشنواره‌های بی‌هدف؛ باری سنگین بر دوش نحیف سینمای ایران!

↪ تعدد جشنواره‌های سینمایی نه‌تنها تاکنون به پیشرفت هنر هفتم در این سرزمین کمکی نکرده، بلکه شاید بتوان گفت که به‌واسطه هزینه‌های کمرشکن و بی‌حاصل، روند حرکت سینما به سمت نابودی را تسهیل و تسریع هم کرده است…

📌 **شهروند** در مروری کلی و گذرا بر اسامی جشنواره‌هایی که همه‌ساله در عرصه سینما و تئاتر ایران برگزار می‌شود؛ اولین نکته‌ای که به چشم می‌خورد، تعدد جشنواره‌های ایرانی است- که در قیاس با کشورهای صاحب سینما از قبیل فرانسه، ایتالیا، آلمان و حتی آمریکا- شمار قابل ملاحظه‌ای را شامل می‌شوند. این امر که از نگاه برخی از کارشناسان فرصتی بی‌نظیر برای رشد و اعتلای سینما و از نگاه برخی نیز باری سنگین بر دوش سینمای ایران تلقی می‌شود؛ در شرایطی روی می‌دهد که سینمای ایران با مشکلات فراوانی در زمینه‌های تولید، توزیع و نمایش مواجه است- و این اولین نکته‌ای که به ذهن می‌آورد، این است که تعدد جشنواره‌های سینمایی نه‌تنها به پیشرفت هنر هفتم در این سرزمین کمکی نکرده، بلکه شاید بتوان گفت که به‌واسطه هزینه‌های کمرشکن و بی‌حاصل، روند نابودی این سینما را تسهیل و تسریع هم کرده است.

این مطلب که بر اساس یادداشتی که روز گذشته در خبرگزاری تسنیم منتشر شد تنظیم شده است؛ می‌کوشد نگاهی جامع به این موضوع داشته باشد…

همه‌ساله سینمای ایران میزبان ده‌ها جشنواره مختلف در زمینه‌های مختلف است که اغلب بدون هیچ‌دستاوردو خروجی قابل توجه، تنها و تنها به‌عنوان باری سنگین و غیرقابل تحمل- به خصوص از نظر بودجه و هزینه- بر دوش سینما، تئاتر و در کل عرصه فرهنگ این سامان ارزیابی می‌شوند. این رویکرد افراطی در حالی پی‌گرفته می‌شودکه برخلاف روند حاکم بر سینمای جهان- که پیش از برگزاری هر رویدادی چشم‌انداز و اهدافی خاص و قابل دسترس را بر آن رویداد مترتب می‌شود- بسیاری از این جشنواره‌های وطنی نه چشم‌انداز مشخصی در زمینه حمایت از تولید آثار سینمایی دارند، نه تأثیری در سامان‌دهی یا بهبود کیفی یا کفی سینمای این سامان داشته‌اند و نه این‌که در طول سال‌های برگزاری‌شان توانسته‌اند نقشی هر چند خرد و اندک در توسعه زیرساخت‌های صنعت فیلم‌سازی داشته باشند. در حقیقت در تمام این سال‌ها تنها خروجی این رویدادها گزارش‌های رسانه‌ها از مراسم افتتاحیه و اختتامیه این رویدادها بوده که مدیران به‌عنوان کارشان بر مدیران بالادست خود ارائه داده و شاید از این طریق دوره مدیریت خود را برای یک دوره دیگر تمدید کرده‌اند. این درحالی‌است که جشنواره‌های سینمایی در کشورهای پیشرفته اولین کارگردشان جذب سرمایه و افزایش تولیدات سینمایی است و البته در کنار این هدف، توسعه گردشگری و اقتصاد توریسم و البته قدرت نرم فرهنگی را نیز دنبال می‌کنند که آشکارترین جلوه‌اش را در فستیوال‌هایی مانند کن، سن‌سباستین یا کارلووی واری و در سطوح پایین‌تر هم جشنواره‌هایی مانند زورول، ماردل‌پلاتا و نظایر این رویدادها می‌توان دید که چگونه شهرهای کوچک چند ده هزار نفری محل برگزاری خود را تبدیل به برندهایی جهانی کرده و انبوه گردشگران را از هر سوی دنیا به سوی خود می‌کشانند.

این بحث البته تاحدی نیز به سیاست‌های فرهنگی کلان در کشورهای مختلف ربط دارد و نمی‌توان تمام سنگینی این بار را بر دوش فستیوال‌های سینمایی قرار داد. اما حتی این روایت هم نمی‌تواند نافی تعدد بی‌ثمر جشنواره‌ها در سینمای ایران باشد که بی‌این‌که خروجی قابل‌توجهی داشته باشند، می‌آیند و می‌روند و تنها اتفاقی که باعث اضافه شدن عددی دیگر به دوره آن جشنواره در پوستره‌های سالانه‌اش است!

جشنواره‌های هدفمند

تسنیم در این زمینه جزئیات بیشتری از این موضوع ارائه داده‌است؛ (در کشورهای پیشرفته مانند فرانسه، آمریکا، آلمان و ایتالیا تعداد جشنواره‌های معتبر سینمایی محدود است، اما هرکدام جایگاهی ویژه و اهداف مشخصی دارند، مثلاً جشنواره کن در فرانسه نه‌تنها به ارتقای جایگاه سینمای اروپا کمک می‌کند، بلکه بستری برای نمایش و توزیع جهانی آثار هنری شده است. برخلاف این کشورهای متعدد؛ برگزاری جشنواره‌های متعدد؛ برگزاری جشنواره‌ها در شرایطی محدود می‌شوند. این جشنواره‌ها در نهایت به حلقه‌ای بسته تبدیل شده‌اند که خروجی آن‌ها به حمایت از تولیدات سینمایی منجر نمی‌شود. این اتفاق در شرایطی روی می‌دهد که کشورهایی مثل آمریکا یا کره جنوبی از جشنواره‌ها به‌عنوان ابزاری برای تقویت تولید فیلم استفاده می‌کنند. برای مثال، جشنواره فیلم ساندنس در آمریکا علاوه بر نمایش آثار مستقل، بودجه‌هایی را برای حمایت از فیلم‌سازان نوپا اختصاص می‌دهد. یا در کره جنوبی، جشنواره بوسان به‌عنوان پلی میان تولیدات داخلی و بازارهای بین‌المللی عمل می‌کند. فستیوال‌های ایرانی اما در مقابل، بیشتر به تبلیغات و هزینه‌کرد بودجه برای برگزاری محدود شده‌اند، بدون این‌که توجهی به ارتقای زیرساخت‌های تولید یا حل مشکلات اساسی صنعت سینما داشته باشند.

برخلاف کشورهای صاحب سینما که تمرکز خود را به‌جای تعدد جشنواره‌ها روی مدیریت بهینه منابع و ایجاد چرخه‌ای پایدار میان تولید، نمایش و توزیع گذاشته‌اند، جشنواره‌های ما بخش زیادی از بودجه خود را صرف امور نمایشی می‌کنند و در این میان کاری به تولید و توزیع فیلم ندارند که با هر متر و معیاری مهم‌ترین اولویت‌های سینما هستند. این در حالی است که جشنواره‌های سینمایی ایران اگر از مدل کشورهای پیشرفته الگو بگیرند؛ قطعا و قطعا با کاهش تعداد جشنواره‌ها و تمرکز بر اهدافی چون حمایت از جذب سرمایه و افزایش تولید و در ادامه نیز معرفی

●●●

حالا یک‌سال بعد؛ برندگان امسال نیز در سخنرانی‌های خود بر لزوم توقف جنایت‌های اسرائیل در غره تأکید کردند. در واقع علاوه بر پرسپووال اورت که پیش‌تر

کرده، بلکه بستری برای نمایش و توزیع جهانی آثار هنری شده است. برخلاف این کشورها، در ایران جشنواره‌های متعددی برگزار می‌شود که اغلب هدف مشخصی ندارند و تنها به برنامه‌ریزی برای چند روز برگزاری مراسم محدود می‌شوند. این جشنواره‌ها در نهایت به حلقه‌ای بسته تبدیل شده‌اند که خروجی آن‌ها به حمایت از تولیدات سینمایی منجر نمی‌شود. این اتفاق در شرایطی روی می‌دهد که کشورهایی مثل آمریکا یا کره جنوبی از جشنواره‌ها به‌عنوان ابزاری برای تقویت تولید فیلم استفاده می‌کنند. برای مثال، جشنواره فیلم ساندنس در آمریکا علاوه بر نمایش آثار مستقل، بودجه‌هایی را برای حمایت از فیلم‌سازان نوپا اختصاص می‌دهد. یا در کره جنوبی، جشنواره بوسان به‌عنوان پلی میان تولیدات داخلی و بازارهای بین‌المللی عمل می‌کند. فستیوال‌های ایرانی اما در مقابل، بیشتر به تبلیغات و هزینه‌کرد بودجه برای برگزاری محدود شده‌اند، بدون این‌که توجهی به ارتقای زیرساخت‌های تولید یا حل مشکلات اساسی صنعت سینما داشته باشند.

جشنواره‌های بی‌هدف

تعدد جشنواره‌ها بارها و بارها از سوی کارشناسان و فعالان سینمایی مورد نقد قرار گرفته است. با این حال به نظر می‌رسد گوش شنوایی برای این نقد‌ها وجود ندارد که یکی از مهم‌ترین دلایلش شاید بودجه‌های جذابی باشد که به این رویدادها تخصیص داده می‌شود. بگذریم از این که دیگر دلیل بی‌توجهی به انتقادات نیز این می‌تواند باشد که در این سامان جشنواره‌ها به ابزاری برای تبلیغات و حفظ موقعیت نهادهای برگزارکننده تبدیل شده‌اند.

اما این که برای مقابله با این شرایط و بهبود وضعیت سینما و جشنواره‌های ایرانی چه باید کرد؛ در وهله اول لزوم و ضرورت بازنگری جدی در سیاست‌های سینمایی را یادآوری می‌کند. در واقع مدیران فرهنگی به‌جای پراکنده‌کاری در برگزاری جشنواره‌ها، باید روی کاهش تعداد این رویدادها و افزایش کیفیت آن‌ها تمرکز کنند. جشنواره‌هایی که هدفشان حمایت واقعی از تولید فیلم باشد، می‌توانند نقش مثبتی در اعتلای سینمای کشور ایفاکنند. آیا زمان آن نرسیده که به‌جای جشنواره‌های بی‌ثمر، بودجه سینما به‌سمت تولید آثار ارزشمند هدایت شود؟

این تولیدات به بازارهای بین‌المللی نقش زیادی در ارتقای جایگاه سینمای ایران در عرصه جهانی می‌توانند داشته باشند.

اما این‌که چرا این اتفاق در جشنواره‌های ما نمی‌افتد؛ با این که فاکتورهای زیادی در این آسیب دخیل‌اند، اما یکی از معضلات و موانع جدی در این مسیر، ورود نهادها و دستگاه‌های مختلف به حوزه برگزاری جشنواره‌هاست که به‌جای تمرکز بر اهدافی چون تولید فیلم و رفع موانع سینمایی، تلاش می‌کنند سهمی از بودجه فرهنگی را به نام خود ثبت کنند!

چه باید کرد؟

تعدد جشنواره‌ها بارها و بارها از سوی کارشناسان و فعالان سینمایی مورد نقد قرار گرفته است. با این حال به نظر می‌رسد گوش شنوایی برای این نقد‌ها وجود ندارد که یکی از مهم‌ترین دلایلش شاید بودجه‌های جذابی باشد که به این رویدادها تخصیص داده می‌شود. بگذریم از این که دیگر دلیل بی‌توجهی به انتقادات نیز این می‌تواند باشد که در این سامان جشنواره‌ها به ابزاری برای تبلیغات و حفظ موقعیت نهادهای برگزارکننده تبدیل شده‌اند.

اما این که برای مقابله با این شرایط و بهبود وضعیت سینما و جشنواره‌های ایرانی چه باید کرد؛ در وهله اول لزوم و ضرورت بازنگری جدی در سیاست‌های سینمایی را یادآوری می‌کند. در واقع مدیران فرهنگی به‌جای پراکنده‌کاری در برگزاری جشنواره‌ها، باید روی کاهش تعداد این رویدادها و افزایش کیفیت آن‌ها تمرکز کنند. جشنواره‌هایی که هدفشان حمایت واقعی از تولید فیلم باشد، می‌توانند نقش مثبتی در اعتلای سینمای کشور ایفاکنند. آیا زمان آن نرسیده که به‌جای جشنواره‌های بی‌ثمر، بودجه سینما به‌سمت تولید آثار ارزشمند هدایت شود؟

نیز تمایلات ضداسرائیلی خود را نشان داده بود، شیفا صدقی و لنا خلف توفاهان نیز از جمله سخنران‌هایی بودند که در مراسم پایانی به سیاست‌های آمریکا و جنایت‌های اسرائیل انتقاد کردند.

شیفا صدقی برای رمان کریم بین، برنده جایزه ۱۰۰۰۰ دلاری بخش ادبیات جوانان شد. این رمان درباره پسرکی آمریکایی-سوری است که مادرش به دلیل قانون ممنوعیت سفر مسلمانان به آمریکا در سال ۲۰۱۷ در سوریه به دام افتاده است. این قانون که در سال ۲۰۱۷ توسط ترامپ اعمال و توسط جو بایدن نیز در سال ۲۰۲۰ لغو شد؛ به‌گفته دونالد ترامپ که امسال قبل از پیروزی در انتخابات گفته بود، قرار است امسال بازگردد و در واقع ترامپ یک بار دیگر ورود پناهندگان مسلمان را ممنوع خواهد کرد.

صدقی در این زمینه می‌گوید: «این دیگر داستانی تاریخی نیست… کار ما در سال ۲۰۲۰ متوقف نشد. انسان‌زدایی از اعراب و اسلام‌هراسی بیش از هر زمان دیگری در سال گذشته افزایش یافته‌است تا نسل‌کشی مردم فلسطین را توجیه کند».

لنا خلف نیز که برای مجموعه شعر «چیزی درباره زندگی» برنده جایزه شده؛ می‌گوید: «ما داریم دومین نوامبر نسل‌کشی با بودجه آمریکا را پشت سرمی‌گذاریم. امیدوارم هر یک از ما بتوانیم آن‌قدر خودمان را دوست داشته باشیم که بایستیم و آن را متوقف کنیم». این نویسنده در بخشی از سخنان خود از نویسندگان خواست با استفاده از قدرت کلمات خواستار پایان دادن به نسل‌کشی در غزه شوند؛ «می‌خواهم که ما احساس ناراحتی کنیم، سرگردان و عصبانی باشیم، از هر نهادی فارغ از هر عنوانی بخواهیم که هر نهادی که ما هزینه آن را می‌پردازیم، تأمین مالی و تسلیحات نسل‌کشی غزه را متوقف کند».